

ჯეკ კერუაკი

ღიფუტუნ
ბიბლიოთეკა

ჯეკ კერუაკი

გზაზე

Jack Kerouac
ON THE ROAD

მთარგმნელი თამარ ქილაძე

რედაქტორი ანა ჭაბუაშვილი
სერიის დიზაინერი ბესიკ დანელია
დიზაინერი კახა გოგსაძე

Jack Kerouac – On The Road
© 1955, 1957 by Jack Kerouac

Copyright renewed by Stella Kerouac, 1983
Copyright renewed by Stella Kerouac and Jan Kerouac, 1985

© გამომცემლობა “დიოგენე”, 2012
ყველა უფლება დაცულია.

ISSN 2298-0210
ISBN 978-9941-11-379-6

www.diogene.ge

ნანილი პირველი	7
ნანილი მეორე	175
ნანილი მესამე	289
ნანილი მეოთხე	397
ნანილი მეხუთე	479

ნაწილი
პირველი

პირველად დინს რომ შეეხვდი, ცოლს ცოტა ხნის გაშორებული ვიყავი. მძიმე ავადმყოფობაც ახალი გადატანილი მქონდა, ოღონდ ახლა ამაზე ლაპარაკით თავს არც შევიწუხებ, მხოლოდ ის მინდა აღვნიშნო, რაც გარკვეულწილად იმ უბედურ განქორწინებას და ჩემს უგუნებობას უკავშირდება. დინ მორიარტის გამოჩენასთან ერთად, შეიძლება ითქვას, ჩემს ცხოვრებაში დაიწყო ახალი ეტაპი – ცხოვრება გზაზე. მანამდეც ბევრჯერ მიფიქრია დასავლეთისკენ გამგზავრებაზე, მაგრამ ვერა და ვერ მოვაბი თავი. დინი ზედგამოჭრილი კაცია გზაზე სახეციალოდ, შეიძლება იმიტომაც, რომ გზაზე დაიბადა, როცა 1926 წელს, თავიანთი დანჯღრეული მანქანით ლოს-ანჯელესისკენ მიმავალი მისი მშობლები სოლთ-ლეიქ-სითიში შეჩერდნენ. დინის შესახებ პირველად ჩად კინგისგან შევიტყვე. ჩადმა ნიუ-მექსიკოს გამოსასწორებელი კოლონიიდან გამოგზავნილი დინის წერილებიც მაჩვენა. ნავიკითხე და დინის გულუბრყვილობამ და სენტიმენტალურობამ ძალიან დიდი ინტერესი გამიჩინა მის მიმართ – ჩადს სთხოვდა, ესწავლებინა, თუკი რამე იცოდა ნიცშესა

და, საერთოდ, იმ გასაოცარი, ინტელექტუალური ამბების შესახებ. ერთხელ მე და კარლომ დიდხანს ვისაუბრეთ დინის წერილებზე და ვამბობდით, ნეტა ოდესმე თუ გავიცნობთ კიდევო. ეს ყველაფერი მაშინ ხდებოდა, როცა დინი სულ სხვა, ციხიდან ახლად გამოსული და საიდუმლოებით მოცული ტიპი იყო. მერე შევიტყვეთ, კოლონიიდან გამოეშვათ და ჩამოსვლას აპირებდა ნიუ-იორკში, სადაც მანამდე ნამყოფი არ იყო; რაღაც ხმებიც მოგვივიდა, თითქოს გოგონა, სახელად მერილუ, შეერთო ცოლად.

ერთხელაც, კამპუსში რომ დავეხეტებოდი, ჩადმა და ტიმ გრემი მითხრეს, დინი ერთ მოუწყობელ ბინაში გაჩერებულა სადღაც აღმოსავლეთ ჰარლემის ესპანურ კვარტალში და თან თავისი მშვენიერი და ჭკუადაძაღვდარი მერილუ ახლავსო. ნიუ-იორკში წინა დღით ჩამოსულიყვნენ. საქალაქთაშორისო ავტობუს „გრეიჰაუნდიდან“ 50-ე ქუჩაზე გადმოვიდნენ თუ არა, ადგილის ძებნა დაიწყეს, რომ რამე ეჭამათ. პირდაპირ „ჰექტორსის“ კაფეტერიას მიადგნენ და, მგონი, იმ დღიდან ეს კაფეტერიები დინისთვის ნიუ-იორკის სიმბოლოდ იქცა. კარგადაც დახარჯულა ლამაზ, შოკოლადმოსხმულ ნამცხვრებზე და ათქვეფილ ნალებზე.

კაფეტერიაში ყოფნისას, დინი მერილუს ალბათ ჩასჩიჩინებდა:

– ძვირფასო, ახლა უკვე ნიუ-იორკში ვართ და მინდა გითხრა ის, რაც აქამდე ვერ გითხარი და რაზედაც მთელი გზა ვფიქრობდი, როცა მისურის ვკვეთდით, ან განსაკუთრებით, როცა კოლონია „ბუნვილს“ ჩავუარეთ, რომელმაც ციხის ამბები მომაგონა. ახლა, აუცილებელია დავივიწყოთ და გვერდზე გადავდოთ ყველაფერი, რასაც აქამდე ვიყავით მიჩვეული და დაუყოვნებლივ შევეუდგეთ კონკრეტული საქმეების

დაგეგმვაზე ფიქრს... აი, როგორ მსჯელობდა იმ დღეებში დინი.

როცა ბიჭებთან ერთად დინს მივადექი, შორტების ამარა შემოგვეგება. მერილუ ტახტიდან წამოხტა; როგორც ჩანს, დინმა სახლის პატრონს სამზარეულოში ყავის მოდულება სთხოვა, თვითონ კი სიყვარულით იყო გართული. დინისთვის სექსი ყველაზე მნიშვნელოვანი და წმინდა რამ იყო ამქვეყნად, მიუხედავად იმისა, რომ ლუკმა-პურის საშოვნელად ბევრი უსიამოვნების გადატანა და ოფლის ღვრა უხდებოდა. დინი, ერთი შეხედვით, ახალგაზრდა მოკრივეს ჰგავდა, მწვრთნელის რჩევას ყურადღებით რომ უსმენს თავდახრილი და ყოველ წუთს „დიახს“ და „გასაგებიას“ იმეორებს. რალაცით ახალგაზრდა ჯინ ოტრისაც მივამსგავსე – მოწესრიგებულს, ვინროთეძოებიანს, ცისფერთვალას. მოკლედ, ოკლაჰომური აქცენტითა და ბაკენბარდებით ნამდვილი თოვლიანი დასავლეთის გმირი იყო. ისე, სანამ მერილუს ცოლად შეერთავდა და აღმოსავლეთისკენ გამოეშურებოდა, კოლორადოში ედ უოლის რანჩოშიც ემუშავა.

ოქროსკულულებიანი მშვენიერი მერილუ ტახტის კიდეზე ჩამომჯდარიყო და ლამაზი სოფლელი გოგოს თვალებით რალაცას მიშტერებოდა. ახლა ნაცრისფერ და უღმობელ ნიუ-იორკში ნაქირავებ ბინაში ცხოვრობდა, რომელზედაც დასავლეთში ბევრი რამ სმენოდა. იჯდა, თითქოს რალაცის მოლოდინში, როგორც მოდილიანის სიურრეალისტური, გადაღლილი ქალი, უცნაურად ტანნაგრძელებული. ერთი შეხედვით გულმისასვლელი გოგონა ბევრი სისულელის და სისაძაგლის ჩამდენიც გახლდათ. იმ საღამოს ლუდით გამოვთვერით, ბევრი ვიყბედეთ და ვიხორხოცეთ. გამთენიისას, როცა უღიმღამო დილის სხივმა შემოანათა, ჩვენ კი არაქათ-

გამოცლილები ისევ მაგიდას ვუსხედით და სავსე საფერფლეში ნამწვებს ვეძებდით, მოულოდნელად, დინი მკვირცხლად წამოხტა და ოთახში ბოლთის ცემას მოჰყვა. დადიოდა და ფიქრობდა, მერილუსთვის საუზმის მომზადება და იატაკის გამოგვა როდის დაევალებინა.

– სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მიდი, გაინძერი, ძვირფასო, ასე არაფერი გამოგვივა, ვერც ჭემმარიტ ცოდნას ვეზიარებით და ვერც ჩვენს გეგმებს შევასხამთ ხორცს.

აი, მაშინ იქაურობა დავტოვე.

მომდევნო კვირას დინმა ჩადს გაუმხილა, ძალიან მინდა, წერა ვისწავლოო და დახმარება სთხოვა. ჩადმა რჩევისთვის ჩემთან გამოუშვა, უთხრა, თუ ჩვენს წრეში რომელიმეს მწერალი ეთქმის, ის კაციაო. ამასობაში დინმა ავტოსადგომზე სამსახური იშოვა და მერილუსაც წაეჩხუბა. მერილუ ისე გაბრაზდა, შურის საძიებლად პოლიციაში დარეკა და რალაც გიჟური ცრუ ჩვენება მისცა დინის წინააღმდეგ. დინს სასწრაფოდ ჰობოკენის ბინის – ღმერთმა უწყის, საერთოდ რა უნდოდა იქ – დაცლა და დატოვება მოუხდა. ასე რომ, დინი უსახლკაროდ დარჩა. პირდაპირ ნიუ-ჯერსიში მომადგა, სადაც მამიდასთან ერთად ვცხოვრობდი. ერთ საღამოს, როცა ვმეცადინეობდი, კარზე კაკუნის ხმა შემომესმა. ჩაბნელებულ შემოსასვლელში დავინახე, თავჩაქინდრული დინი ადგილზე როგორ ცმუკავდა.

– გამარჯობა, გახსოვარ? დინ მორიარტი ვარ. მოვედი, რომ გთხოვო, იქნებ ჩემთვის წერა გესწავლებინა.

– კი მაგრამ, მერილუ სად არის? – ვკითხე, რაზედაც ასე მიპასუხა:

– მერილუ არ დაიკარგება, როგორც ეტყობა, ბოზობით რამდენიმე დოლარი იშოვა და დენვერში დაბრუნდა.